

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1024/2021
23.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Невенке Важић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Вукићевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 363/19 од 01.02.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 45/21 од 27.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2021. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивице Вукићевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 363/19 од 01.02.2021. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 45/21 од 27.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 363/19 од 01.02.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава плати на име паушала износ од 3.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 58.500,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени ББ ради оставривања имовинско правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 45/21 од 27.04.2021. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА укинута је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима кривичног поступка и у том делу предмет је упућен првостепеном суду на

поновно одлучивање, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у осталом делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ивица Вукићевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да се у радњама окривљеног не стичу сва битна обележја кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, јер речи које је према изреци правноснажне пресуде, окривљени упутио оштећеном, не представљају претњу у смислу предметног кривичног дела. Према ставу браниоца учињена претња није била одређена и конкретизована пошто се из речи које је окривљени изговорио не зна тачно које добро и на који начин ће бити угрожено, односно које конкретно зло се ставља оштећеном у изглед.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121/2012 од 24.12.2012. године) чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност тог лица, а последица кривичног дела је угрожена сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећању несигурности.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела, датог у оптужном акту и утврђеног у изреци првостепене пресуде, и то да је окривљени „... угрозио сигурност оштећеног..., претњом да ће напасти на његов живот, на тај начин што је након расправе са оштећеним рекао: „ Твој живот не вреди више од педесет центи, упалићу ти свећу“, које речи претње је оштећени озбиљно схватио и уплашио се за свој живот“, при чему је био урачунљив, свестан свог дела и хтео његово извршење и био је свестан да је његово дело забрањено, а у време и

месту ближе описаним у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим, дакле и радња и последица предметног кривичног дела.

Поред тога, наводи – да се у конкретном случају не ради о речима које представљају претњу, били су предмет разматрања Вишег суда у Краљеву, као другостепеног суда, који је ове наводе оценио неоснованим и на страни 3. у четвртом ставу, пресуде Кж1 45/21 од 27.04.2021. године, изнео разлоге које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Како је последица претње нападом на живот и тело оштећеног и њему блиског лица код кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, угрожавање сигурности пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећању страха и несигурности, а како је то и утврђено изреком правноснажне пресуде према којој је оштећени претњу озбиљно схватио и уплашио се за свој живот, то се по налажењу Врховног касационог суда, у радњама окривљеног стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су наводи браниоца којима се указује да је суд учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног касационог суда, оцењени неоснованим.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац полемиче са чињеничним утврђењима суда - наступањем последице односно осећања страха код оштећеног и оценом доказа, што представља повреду закона из члана 440. ЗКП, док наводима којима оспорава разлоге другостепене пресуде, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а што нису дозвољени разлози за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић